

VELE HÁLNI, HALNI

egybecsengőn mást akarni
mint ami langy és mulandó;
égő testem úrkaland, ó,
észbontó sugarú, égi-
testként robbanok szét. Régi
ritmusod hová lett, lélek?
Rövid reneszánsz-ígéret;
vénség gótikája éget.
Hűtlen hűséggel mi végett?
Bölcsességemből kibuktatsz;
fulladozó nyú vagy – futhatsz
édes húsból, mustból, búból,
izzasztó bűn s vágyad újból
erőt vesz rajtad (ős ihlet),
Istened sem szabadít meg.

Veled hálni – belehalni.
A halál is csaló. Talmi.

MÉLÁZVA SZORONGÁS HELYETT

Mélázva örök szorongás helyett
– villámot küld rád úgyis Istened –
őskedwel mégis! mégse tagadom
életformám az élvezet-vadon

fogcsikorgatva álomlét után
ellenállás vagy hősi póz csupán
fény mi árnyékban veszélyeztetett!
(mit szól hozzá a „sugárzásbeteg”?)

kiúttalannak félösvény elég –
s ki megtalálta csillagrendszerét?!
keresheted már ami elveszett
a visszaút a halálba vezet.

DALLAMRA HANGOLT KOPONYA

Görög metrumok otthona
dallamra hangolt koponya

ükanyád lócán ült erek
duzzadtak rajta sikered
titka kéklík ott valahol
csontvázak közül kifarol
egy végső búcsúra fakó
éned a kölcsöngén-lakó
máris földhöz csapott az ég
amit feléltél semmiség
üröm volt – mégis várni hogy
fellángol mielőtt kifogy

lassú tűzön örömerő
hamu csak de még éltető.

HERCEG – – –

(szimfóniatöredék)

Fajdkakas, szarvas
rikolt, bög, himet, bakot hív

(lapulj és hallgass!) –
villámok alatt apokrif.

Illetba fulladt hangözön;
örvényben katibogarak.
Csurgó csorog, apad a könny –
játssz mást, ne a halálodat.

2013. július 9–10.

APA ÉS FIÚ

(kiáltás Szervátiusz Jenő után)

Sejtetted volt, hogy miközben akárhány közönséges
kéz ökölbe zárul és kinyílik – neked tíz karod nő.

Félélet csonka árnya, rég megrágott,
reggelebb hírek, hazug harcjelek, viharok bő
áradása, selymes gátlástalanságok,
a tudattalanból feltörő sémák, sztereotip átok,
felgyorsuló ritmusú fantazmagóriák,
bibeszál-erotika beporzás előtt, a vérző
szemaforoktól felajzott költői világ:
a képzelet alvadási ideje – mind-mind késő –

*(szegen lóg a balta árván
szél motoz a magány koronáján
szervedély a fában
göcsök a magányban)*

Görcsös kéz, megszaggatott lét szétfaricskálva,
a semmit markolod, a túlsó part örökre
messze; de a zsenge kerti palánta
kihajt, s a zugok illattal, zamatokkal betöltve.
Húvös éjszakák tutajain ha utolér
az égő virrasztó üstök – van-e rá esély,
hogyan elűzze a vadságot, a szűkölő hiányt?
A halált?

(AZ UTÓD)

A meg nem értés tornyosul előtted:
részleteiben vész el az idő és közted,
aki nincs már, a Nagy Öreg.
Munkapadján fatönk, nyers kötömeg
(ki hallja már a tompa
zuhanást?) Ülsz, lélegzeted visszafogva.

(A TE FIAD AZ ÉN APÁM – ÉBRENÁLOM)

Zsíros föld, kiszáradt csonthulladék.
Növényi létképződményünk némasága,
tébolyító képzeletünk állati erővel
feltörő ordítása (mint amikor villám-

sebesen sújt le a bosszúvágy). Persze,
valaki, valami mindig óv.
Apám és a kert – a holdvilágnál
sütkérező aranyalmafák (Ó- és

Újtorda határán); vagy a köldököd alól
suhanó s a szívkamrákig hatoló
ébrenálom kínzó kérdései. (Válaszok

sehol.) Nem költőhöz illő szó a morál. Mégis tudnom kell, mi fog elveszejteni: a hátralévő évek, napok kegyetlensége vagy közönye?

(DE PROFUNDIS)

Vesződtség, satnya remény üldözése,
ifjú agytorna (első zongoraverseny-
kísérletét Liszt sem fejezte volt be) –
a hiábavaló-kiáltás zsoltárát az űrben
ki hallja meg? A Teremtés visszhangzik
amúgy is, ölelésben, árulásban, vér-
áldozatban, teméntelen bűnben, eleget.
Holtakat ébreszteni hívság, hogyha az
Úrnak is ritkán van füle hozzá. Van, aki
egész életén át egyetlen hangot próbál
megszóllatni („Egy csendes ütés” csak,
vagy a pillanatnyi csend vigasza).
Hangok a tompító vigasztalanságban,
rémült nyüsztés alattomos törvetéskor,
a szomjúhozó utolsó sóhaja, az önzés
ragadozó vicssorítása vagy a gúnyos
fölénnyel villogtatott kacaj.
A kimondhatatlanra vágytál te is, s végül
a levegőn fogsz megfulladni. Ám addig a
porbolyhokat lerázás izgalma, a portyázás
szenvedélye s a zuhanásé: a kihívás, a kudarc;
mélységből fölnézni avagy a magasságból le-
zuhanni(!), melyik a nevelésesebb erőlködés.

2013. július

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Lászlóffy Csaba

Látó Szépirodalmi Folyóirat